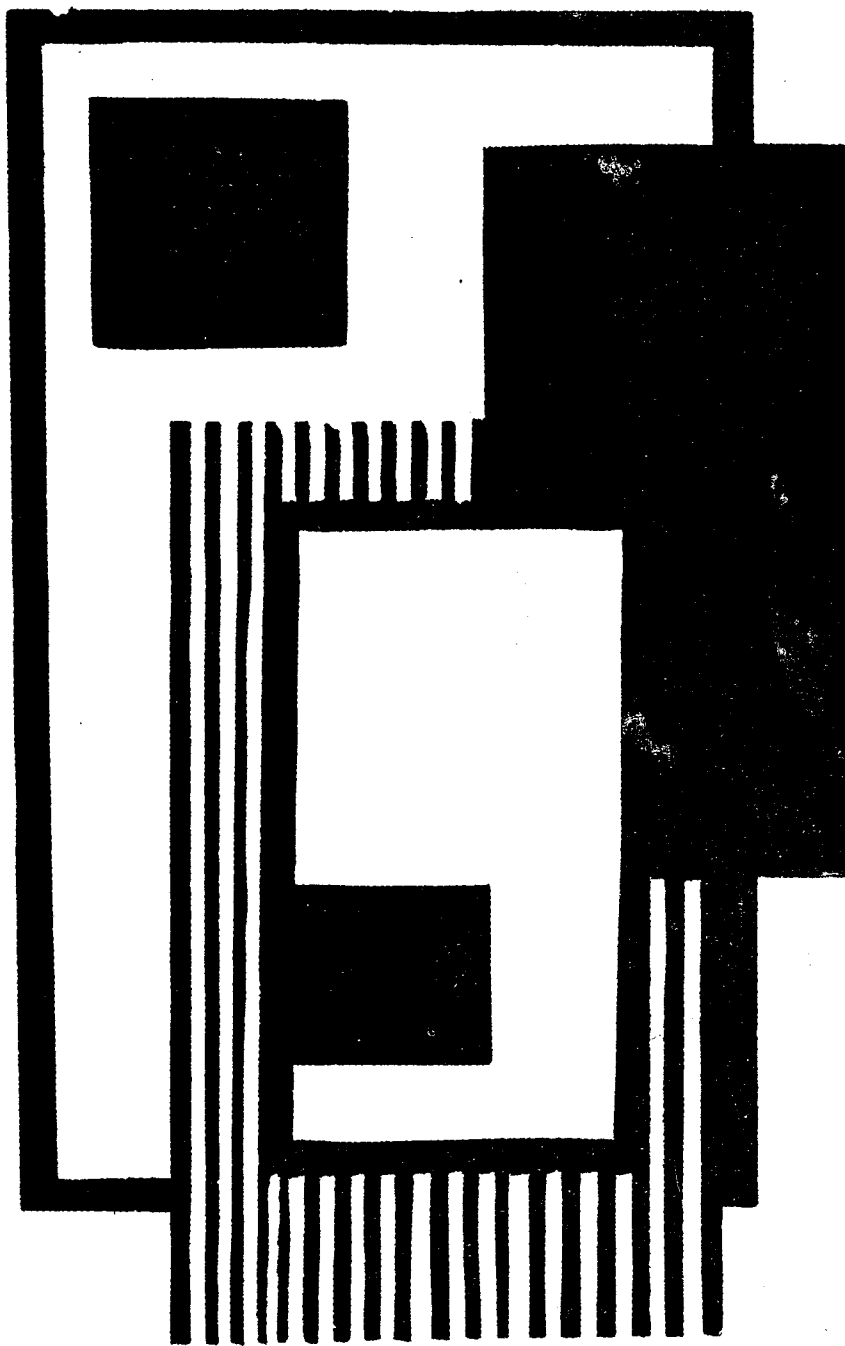

11. FEB. 1925

ANUL III No. 47
Septembrie Exemplarul 3 Lei

CONTIMPORANUL

L. KASSAK: LINOLEUM

Simultan, două biblioteci din Capitală au capitulat.

Numerotată în rafturi, perzistența veacurilor în artă și știință, a dat înapoi mută în fața generației care va prelua avutul României.

Mizeră a fost generația care ne-a precedat și domnește astăzi;

Nenatural de pustie e zarea celor ce vin după noi.

Generație stearpă, n'a ridicat încă nici o cetate,

binehrănită, n'a îndrăznit încă nici un vis,

fără eroism, n'a biruit încă nici o invenție:

Nimic.

Nestingherită de svonul civilizației apropiate, somn netulburat a adus-o până aici.

Generație care n'a urmărit nimic în cer, va continua să trimeată în pământ tâlhari să-i aducă plocon minereul.

Nejustificând deci nici o silință, nici un surmenaj, a pornit organizată în echipe spre imense stadioane de atletism — să-și fortifice un piept ferit de umezeala drumurilor subpământene ca și de otrava nobile a uzinei—

să redea vigoarea, unui braț care n'a ostenit decât cu mingea,

să-și recreeze un picior care n'a sângerat explorând, nici-o Africă.

Un destin distrat a trezit țara aceasta la Civilizație, târziu, când ceasul de aur bătuse de mult pretutindeni.

Intre sport și pornografie generația aceasta n'are timp pentru lectură și laborator.

Privirea noastră aplecată asupra acestui trist obiectiv, recunoaște — cu toate deosebirile de aspirații—pe cei rămași încă pe tărâmurile deopotrivă părăsite, ale Artei și Științii.

DRAGOSTE FALITĂ

Ha, Ha!... Ce faliment fraudulos
Ne-așteaptă poate chiar în astă seară!...

Eu, nu mai sunt nici tânăr,

Nici frumos;

Tu, nu mai ești multimilionară.

Te întreb atunci:

De ce ne-am mai iubi

Când firma noastră,

X & Comp.

În mod fatal o să se împartă în două —

De o parte, Eu —

Un X bătrân și slăt

Trăind doar cu-a amintirea din trecut;

De alta, tu —

Un Y inutil,

O lampă fără gaz,

Fără fitil

Și fără nici o întrebuintare nouă...

Soluția?

Există numai una:

Când soarele apune, pe cer răsare luna...

E timpul dar să ne urăm „cu bine”

Și'n clipa când fatala *noapte mare*

Va coborî grăbită și pe noi

Ca pe doi munți de gheață, din Țările polare,

S'o'ntâmpinăm solemn cum se cuvine

Și să ne sinucidem amândoi;

Tu ca'ntr'o frescă prerafaelită

Cu-o supra doză forte de stricnină

Iar eu ca'ntr'o icoană bizantină

Cu un enorm cartuș de dinamită.

ION MINULESCU

Marinetti și Prampollini ne scriu:

Scumpi amici, așteptând marea plăcere de a vă vedea la București lansăm o mie de urări fervente, oțel, vitessă, originalitate, lumină întinsă, eleganță (spirituală, splendoare plastică muzicală și verblibrăstă.

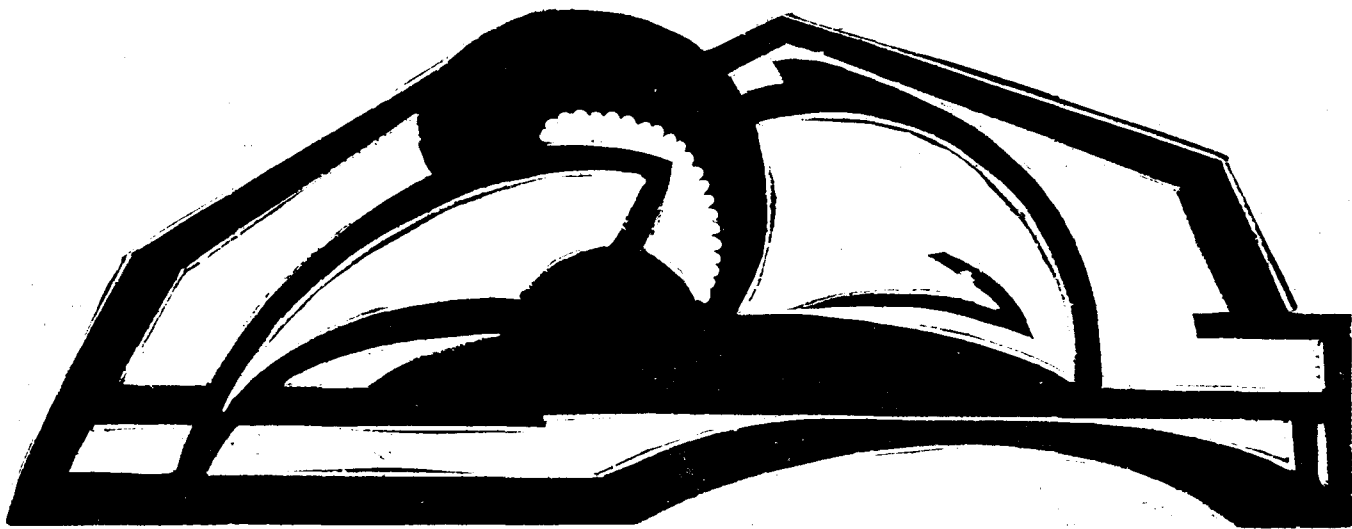
Vouă, Nouă, marea victorie decisivă asupra tuturor passeismelor.

F. F. MARINETTI E. PRAMPOLLINI

VIENT DE PARAITRE

revue bibliographique mensuelle

Directeur René Gas. Redacteur: André Lacoste

MATISS TEUTSCH (Braşov): Linoleum.

T I C - T A C ¹⁾

VIAȚA ÎN GÂND

(Memoriile lui Darie încep, de fapt, aci. Goluri ca între primul capitol și acesta mai sunt însă dealungul paginilor ce urmează. Sensibilitatea dureroasă a autorului s'a lăsat desigur condusă, în povestire, mai mult de acuitatea impresiilor conținute, decât de ordinea cronologică și decât logica expunerii.

I. V.)

Întâmplările somnului nu sunt fără însemnătate. Adevărul lor nu e mai puțin veridic decât al orălor de veghe. Cele două vieți, lumină și umbră, se obârșesc în aceleași adâncuri. Imagini, senzații, emoții, somnul oferă de toate, asemenea vieții pe care ne-am deprins a o considera ca „propriu zisă.” Realitatea lui e mai de preț căci e mai expresivă.

Povestesc doar pentru mine, de bunăseama, dar și pentru un cetitor ideal care ar găsi că sunt un interesant caz de umanitate.

În somn m'au urmărit multă vreme încă vișele din copilărie. Le acceptam cu acelaș suflet. Înțeleg asta din intensitatea fragedă a emoției care se repetă... Voința, se risipește plăpândă. Și sunt decodată pe un drum larg și pavat. O ploaie subțire albăstrește pietrele, alterează până la violet amurgul. Clădirile și grădinile mute depe dreapta și depe stânga sunt cufundate în cernerea înfinită și monotonă a norului care se desface în pâlpii fine. Fug într'un ritm egal și neobosit, fugă lină, aproape o plutire, singur, urmărit de o nevăstuică neagră care-și adaogă salturile tăcute, tăcerii acelu oraș. Scripesc zincurile lustruite de ploaie. Goana ține ceasuri, fără întâmplări, fără țintă, fără schimbare în acea teamă netălmăcită de nevăstuica urmări-

toare și de strania liniște înveșnicită sub stropi.

O șgduitură; alunec și cad.

Dacă nu mă trezesc visul continuă într'altfel

Zac pe un pământ negru și umed cu pete verzi de mucegai, ca în pivniți. Lângă mine un zid de grădină cu tencuiala căzută, cărămiziu și fărâmicios. Aș vrea să mă ridic și nu pot. Văd o crăpătură între două cărămizi, duc mâna în intervalul acela și iată se rostogolesc de acolo bani de aramă și de argint cari se multiplică și cad fără zornet cu cât scotocesc mai mult. Sentimentul apăsător de adineauri face loc unei minunări plină de încredere. Deșteptarea mi-aduce deziluzia și regretul.

Alteori e un punct alb, imponderabil, în colț, în besna din odaie. Il văd cum sporește rotund, năpădind întunericul, cum se apropie ca un miez imaterial, mă copleșește, mă înăbușă. În svârcoliri, alung somnul și răsufli.

Arar, acum, mă surprind aceste vedenii cari mă rechiamă în anii dintâi.

(Aci, din oboseală sau urât, textul vorbește de acelaș erou, la a treia persoană: gramatica e un hamac comod în care te întorci pe ce parte îți priește. I. V.)

Teama de vise rele, nu-l urmăria pe Darie, singură. Mai târziu i se adaoșe frica de o melodie, care însemnă pentru el, fără greș, o povestire tristă. E Träumerei a lui Schuman: Sus-

1) Vezi No. 45, 46.

pin purces din adâncimi sufletești suie pe treptele doliului, se desfășură vremelnic și curat peste simțire, ca un crin peste umbra pământului, și alunecă din nou în osânda pe care împletirea monotonă a acompaniamentului o înveșnicește.

Prin simțirea lui Darie această melodie cu influența ei denaturată și funestă circulă biruitoare și implacabilă ca somnul. Cea dintâi despărțire, cea dintâi pierdere, regretul nestins al primei greșeli, conștiința păcatului ireparabil, muștrarea de a fi pricinuit cuiva un chin nemeritat, toate acestea îl copleșiau, cu grelele picături de amurgire sonoră din Träumerei. Deprimarea în care scăpătă după aceasta era cuvânt destul să-i atragă toate neajunsurile când nu constituia, în ea însăși, o nefericire întreagă.

Un vis nou sporî mai târziu, ca portretul unui defunct în albumul familiar, repertoriul nocturn al lui Darie. Rătăciă de data aceasta, cu pași de păslă, pe covoarele ruginii ale unui imens palat cu vitraliuri vinete. Lumina care pătrundea în arișele încăperi se descompunea funerar ca într'un crepuscul de risipitoare toamnă, peste grupuri de doamne vârstnice și cernite cari în jurul meselor șoptiau, nemișcat. O tăcere de seară stăpâniă din prag în prag pe unde trecea Darie într'o misterioasă căutare, într'o imperativă și inexorabilă căutare de care nu-și dădea seama, pe care nu o preciză. Printre grupurile mereu absorbite în șoapte sterile, se strecură neobservat, căci nimeni nu luă aminte la cel care încercă uneori să deslușească taina-i hermetică, din cuvintele plutind fără înțeles precum fără mireasmă sunt florile covoarelor de lână.

O mână de ghiață îi sdrobiă brusc vertebrele și se treziă palid în mijlocul somnului. Indată, un țigan aurat, cu lungi plete de smoală, îi vestiă sfârșitul visului. Altcori un stol de domnișori în frac, înalți cât lăstunii, tropiau în dungi întunecate scările sufletului asemeni bemolilor dintre clape. Darie încercă să alunge aceste viziuni. Senzația dulce că e vară și întineric îl moleșia. Prin fereastra deschisă vioara din restaurant plânge după un lăutar spânzurat anul trecut. Tropote de cai. Un bețiv târăganat și cântecul lui, care îl urmează la câțiva pași pe trotuar.

— D-le Rosenthal, amator de rouă, cu pantofi de lac, pe pajiște, la ora asta? O trompă de automobil: la o parte, la o parte. Rochii roze. Aurelia și copilul care nu mai doarine de focul bijuteriilor de strass. Maestrul Fascoli seduce o elevă. O frunză traversează oglinda moartă... Și somnul și-abate tăisul de păslă.

III. Tresăriri

Multă vreme tovarășele de joc, fetele nu l-au interesat într'un fel deosebit. Pentru micul Darie nu conțineau misterul care l-a obsedat mai târziu. Tot ele însă îi sugerară primele bănuieli. Odată fu lăsat singur în casă cu două copile ale vecinului. Cea mare împlinise cincisprezece ani. Darie vroia să asculte basme sau să se joace de-a caii. Fetele însă, îl țineau în brațe. El suportă toate săruturile mulțumit că îi lăsa cel puțin loc să respire. Șoapte. Se pregătiă ceva. O mână alunecă pe trupul băiatului și dibuie febril frageda tulpină a bărbăției lui viitoare. S'ar fi putut, după chipul lor, ghici că se găsiu pentru prima oară în fața secretului, dezamăgite. Și această dezamăgire se transformă, văzând cu ochii, în desgust. Realitatea banală nu corespunde plămuirilor îndescifrabile ale închipuirii lor șovăitoare. Cea mai mare își despărți grabnic degetele precaute cari se încleștaseră, ca pe o șopârlă, pe nevinovăția credulă a lui Darie. Apoi un ștop trivial de salivă manifestă ostilitatea eternă a fecioarei pentru semnul, neisprăvit, al robiei lor milenare. Fugiră. După ce plânse, Darie cugetă asupra celor întâmplate: trebuie să fie ceva neasemănător între mine și ele. Întru descoperirea aceluia ceva porni tânăra lui imaginație și forțele lui crude de explorator deorientat.

IV. Prometeu

Drum de surprinderi și mici peripeții obscene cu o prietenă de-abia mai grea ca o păpușă. Drum infinit și sterp căci stăruința lor obosi fără să afle nimic. Cei doi călători se tolăniă din nou în mușetelul alb cu mîntea galbenă. Dar o presimțire de taine delicioase îl urmări pe Darie până în singurătate. Odată se desbracă în neștire și-și răsfătă pielea pe covorul îmbibat de soare. Iscodi, cu o mână stângace, șuvița neliniștii. O senzație nelămurită și nouă trezi euritmia, îi disciplină metronomic mângâierile. Bucurie vicleană, fără desnodământ, care îi cobori în suflet o vină mai mult, sau poate cea dintâi. Darie o descoperise singur. Fu isprava cea mai însemnată la vieții lui, și corespunzătoare, pe scara istoriei omenirii, cu găsirea focului.

I. VINEA

LA REVUE EUROPEENNE

revue mensuelle

Directeurs: Edmond Jaloux, Valery Larbaud,
André Gervains, Philippe Soupault,
Abonnement: 36 fr. Adm: 6 rue Blanche
Paris

JAZZ BAND

pentru nunțile necesare

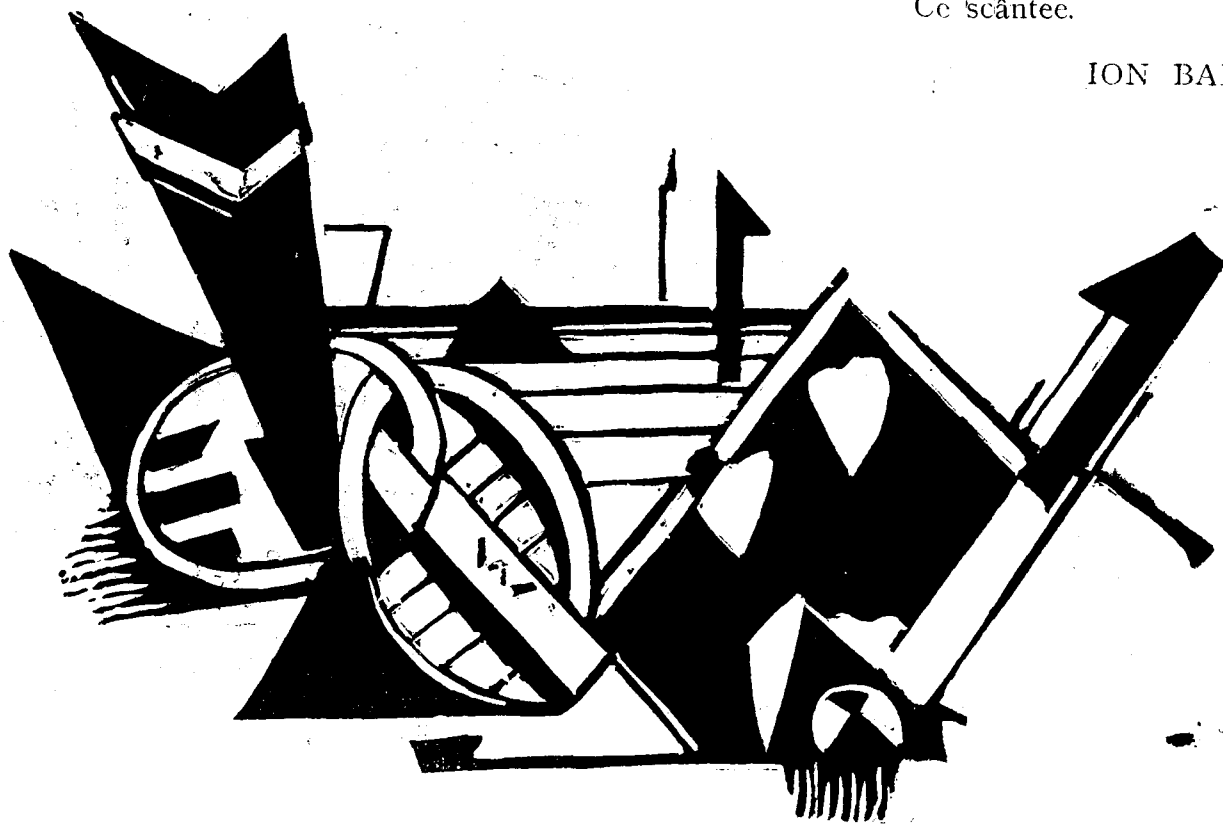
Datum; Capătul oslei lumii
Ceasul concis al minunii.

Frec trei chei
Trei chei în amar eter
Pentru cercuri de mister
An al Geei
Inchisoare!
Ocolește roatele interioare.
Roata Venerii-Inimii
Roata capului: Mercur:
Pe desfaceri de azur
Roata soarelui
Marelui.
Către patul moalei Vineri
Precum toți amanții tineri
Au cântat îngenunchiat:
Vaporoasă
O, frumoasă
Massă -- scoală!
În brățara ta fă-mi loc
Ca să joc, ca să joc
Jazz band frânt. Cu
reverențe
Și cu lubrice cadențe.
Ah îngrată
Energie degradată!
Brută pe pulsezi pripită
Ce orbită, pe orbită.

Veneră
Inimă
Cu frecare minimă:
Aphelic, alfa
Perihelic, beta
Conjunctiv, dodo
Oponent, adio...
-- Adium --
Frau Venus
Cacadu!
Ciudat, dar adevărat:
În colacul Tău aprins
Îns distins
Am surprins
Fra Mercur, de pur augur.
Pe când tu
Cacadu
-- (Tirlolai --
Te evaporai
Spre rai.
Mercur:
Astră inventivă
Ultra disociativă
Singura care se-ntoarce
Altfel, anii altfel toarce
Mercur:
Astră aurită

Cu peri dai împodobită
Lungi
Cu pungi
Pe bomba mare
Oarbă și cercetătoare,
Fra Mercur!
Dex ales, intact și pur
Castă astră, iconoclastă
Concepută din mister
Și fecioara Lucifer
Cap croit pentru iubit
Bisexuat șa pipăit
O select intelect
Nunta n'am sărbătorit!
Uite iea a treia chee
Vâr-o în broasca Astartee
Și întoarce-o de un grad
Într'un sens retrograd
Trage porțile ce ard
Că intrăm
Să ospătăm
În camera Soarelui
Marelui, nun și stea
Abur verde să ne dea
Mere întoarce și lactee
În firida eteree
La tăieri de curcubee
Ce scântee.

ION BARBU

Alfabet plastic de MARCEL IANCU

INTERPRETĂRI

Vai, careta visului
neagră prin fals argint, Ania
trup pierdut, afiș scump cu viața mea strălucit
la ora ceaiului trecerea sinucisului
oprește șania
întinde-un braț salut
Îa urechilor din palmă scut
altfel întră ieftenit
Chopin zădărnicit

trăra, trăra
până seara
până seara.

A! în frunte cunoscutul răstignit
plâns pe pânză de-un zugrav
e dus pe sus așa de grav
de-un evlavios sucit
— dus e ca un steag ceresc

Mânile să împreuni
sfânt întrecabă rugăciuni
crede în minuni.
Scutură din trup fiori
și limpezită până-în zori
treci în nori
printre pasări, perne, flori și servitori.

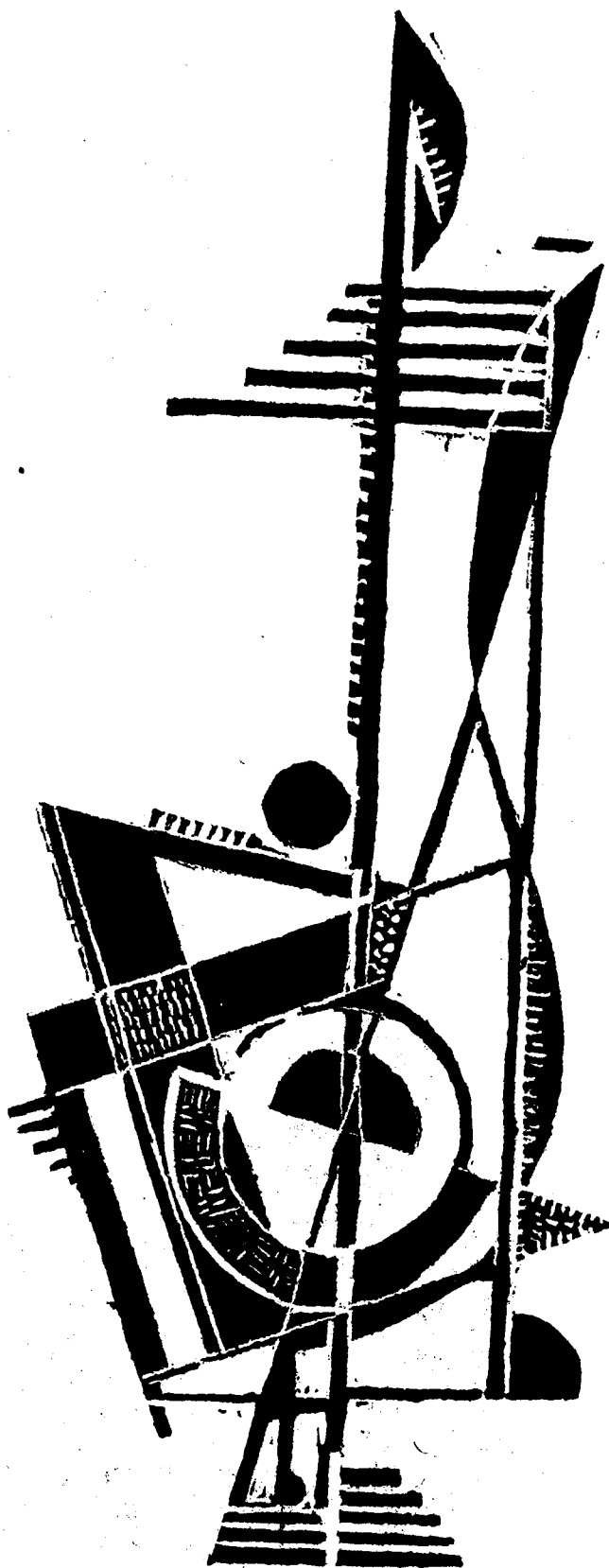
SERGIU DAN

SCRIPTURI

Inima purpura și-a plâns în măcelul serilor
Unde ești strigă prin hruba codrului
Unde ești fiule Absalom
— Strigătul cange ar vrea să fie —
Străjile te-au străpuns haite te-au sfâșiat
ca pe un vânat de goarne asurzit — Vai mic
de lângă trupu în luptă sfârticat
bocet trimis în vecie
Cine ca răsvrătitul regelui David
a fost?
De pasul tău se înfioră lutul femeilor
coama ta fulgere sbăteă
când ropotiai porunci în rostogol
ca tunetul de asupra oștilor
În ochii tăi ca în iezere
soarele-și regăsiă roțile
și nicio un cal nu ți-a scăpat din coapse
până când ghiarele pădurii
te-au smuls
Și-atârni de-acum peste bătălii
alb ca drumul robilor
în care lăncile au spart cele dintâi
stele roșii
Inima purpura și-a plâns în măcelul serilor.

I. VINEA

Construcție Verticală de H. MAXY.

SOLUȚIA DELA PITEȘTI

Judaismul nu e o metafizică și nici o religie; e o nenorocire!

Heine

Când a întors butonul electric, de a rămas singur în negură—stea de suferință omenească peste valuri de întuneric—D-l. Aurel își puse în gând să scrie a doua zi o baladă lui Barbă Albastră, dedicată Feliciei. Balada trebuia să fie cu tâlc nou. Da, Barbă Albastră avea un palat de porfir cu o încă de camere, dar ucise erau numai femeile care nemereau în alte camere, decât cea sortită. Rusoaica blondă, uriașă, deaci de la Hotel Splendid primise din mâna D-lui Aurel mia de chei a palatului său sentimental, dar — neîndemânare? neștiință? lipsă de destin? — nu nimerise în cămăruța tainică unde se jucase Felicia, acolo unde trebuia să ucidă esențiala melancolie a singurătății lui. Singurătatea plângea acum și mai copleșitor, desgustată și otrăvită....

Și D-l Aurel pipăind cu brațele întinse se strecură în patul cald încă de temperamentul și parfumul propriu al marelui fiice a Țarului. Speriat de gândul că pentru tot restul nopții, rusoaica, deși plecată, nu-l va mai părăsi, D-l Aurel sări în mijlocul camerei și ciocnind pe neașteptate geamurile, deschise fereastra — în curtea hotelului. Se plecă, sorbi aer curat și curgetă:

— Nu, Felicio, forțele naturii nu sunt interșanjeabile!.. Totul e inedit! Eu, cu ce am putut aduce din trecut în linia trupului și ce am văzut cu ochii mei neliniștiți; tu, cu părul tău roșu, râsul tău ca un joc de stilette, voința ta: bucuria acestei nunți, înțelesul ei, nu s'a întâmplat și nu se va mai întâmpla aiudoma niciodată pe suprafața pământului.

Dar un val de muzică militară se revărsă; venea din stânga Hotelului Splendid, dinspre grădina publică. Ideile născură, se 'nmulțiră și plutiră până la acele regiuni unde ne mai existând cuvinte, devin ele înșile muzică. Metafizica D-lui Aurel se topi astfel în *Nu pot uita privirea ta*, vals cantabil. Când închise geamurile și se culcă, valsul exala ultimele suspine. Se mai auziră pocnete tari de rachetă, aplauze, răsete.... Da, în grădina publică piteșteană comunitatea izraelită da o serbare pentru ridicarea unui gimnaziu — (cum anunțau afișele mari dela intrare) „de ambe sexe și indiferent de religie”. Evreii din Pitești voiau să intre în cultura română: bravo lor! Și pentru că nu sunt în număr prea mare au cerut concursul întregii populații piteștene: onoare lor! Se pare că piteștenii n'au

preocupat acest concurs. Răsetele nu mai conțineau, nici rachetele, iar muzica militară a executat câteva uverturi clasice, întretăiate când și când de shimyuri îndrăcite, pentru lascivele urbei.

D-l Aurel cu ochii ferecați de voința de a dormi, simțea totuși năpădind în capul lui o luciditate spăimântătoare. Contradicție încăpățanată. De aci durere de cap. Și muzica militară care nu mai conținea.... Șeful muzicii trebuie să-și fi adus și el logodnica sau amanta la serbarea publică a comunității izraelite. Grav era că până la 3 din noapte nici vorbă nu putea fi de liniște; provincialii au obiceiul ordinar de a petrece până la ziuă. Ceasul dela primărie abia bătuse 10. Până pe la 11½ D. Aurel trecu printr'o sahară fulgerată de muzică în alături și chiote care-l zgâlțâiau tocmai când socotea că ațipise.

— Numai de s'ar strânge banii necesari pentru gimnaziul indiferent de religie, și n'ar mai fi nevoie de încă vre-o serbare! gândi D. Aurel, sceptic și amărât, întorcându-se pe cealaltă parte.

Muzica intra în pauză. Ceasul de la primărie bătut grav de 12 ori, indiferent de serbare. Tăcerea păru și mai deplină. D-l Aurel trase peste ochi, din nou, pleoapele de jar, în nădejdea somnului — când o rumoare îndepărtată îl făcu să deschidă ochii mari, deodată, în întuneric; deschise îi erau și gura și urechile. Rumoarea creștea (ca în jurul unui incendiu.... Dar tăcerea păru că-și recâștigă domnia. Se auzi o voce:

— Trăiască România-Mare!

Și alte voci, pe diferite tonuri:

— Ura!..

Apoi iar liniște. (Ținea, se pare, cineva o cuvântare) (Deodată, din ce în ce mai tare, din voci care se apropiau parcă și se înmulțeau:

— Jos jidanii!! Ura! Jos jidanii!!

Era o manifestație antisemită. Piteștii își arăta, prin sentimentele-i virile, înrudirea cu celelalte orașe conștiente ale României-întregite. Ambele sexe izraelite își puteau lua nădejdea dela gimnaziu. D-l Aurel își aduse aminte că zărise pe la 8 seara patrula cu baionetele la armă, trecând în crucișul și curmezișul grădinei. Nimeni nu înțelesese această neașteptată măsură de siguranță. Din potrivă, parcă avea aerul să sugereze....

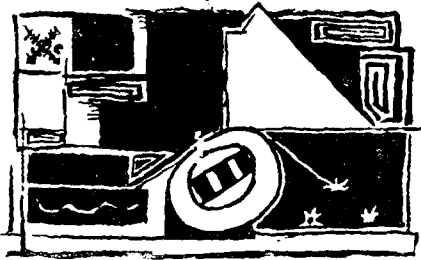
(Va urma)

F. ADERCA

FURTUNA

Din luna, roșie de rodie, mușcă norii
fugari în spaima bicelor furtunii.
Argint și sînge spulberă în scocul morii
Pirul răvășit de apa lunii.
Se "mplântă drumurile în holda nopții
ca să deschidă calea la stafii.
Troznește moara învîrtejită în roata roții
de par'că macină o noapte de vecii.
Un trăznet. Ruperea de nori se săvîrșește.
Lugubru gem în despuiere ulmii uzi,
iar cu lumina fulgerului ce sporește —
Se stinge ochiul lunii mai sec și mai ursuz...

BARBU SOLACOLU

LA NUOVA VENEZIA, Dir. Renzo Bertozzi.

A. B. C, Revist. de arhitectură, dir: Roth, Schmidt, Stane, la Thalwill.

MERZ. No 8 & 9 redactat de Litsitzky și Kurt Schwitters: Mașina nu ne desparte de natură. Am descoperit, prin ea, o nouă natură, necunoscută până atunci. Artă modernă a ajuns la aceleași rezultate ca și știința modernă, însă pe căile deosebite ale intuiției. Cași știința ea a descompus forma în elementele ei fundamentale, pentru a le recompușe după legile universale ale naturii.

Orice formă este un moment concretizat al unei evoluții.

Ceeace face ca opera să nu fie decât un punct staționar al dezvoltării, iar nici decum scopul fixat.

Recunoaștem ca opere tot ceeace conține în sine un sistem, dar un sistem care a luat cunoștință de sine nu înainte ci în timpul execuției.

Vrem să reprezentăm celmul, calmul naturii, în cari tensiuni formidabile țin în echilibru rotația regulată a lumilor.

INDEX verum, virorumque prohibitorum - Breviario romano - Pamflet bilunar al lui Bragaglio - (Roma).

DE STIJL dir. Theo van Doesburg, Leiden (Olanda), revistă de arhitectură. Arhitectura este unitatea plastică a tuturor artelor; prin ea, deci, vom ajunge la un stil nou care va fi al secolului nostru.

UT revistă revoluționară maghiară apare la Novosad (Jugoslavia) Director: Csuka Zoltan.

U) KULTURA (Budapesta) dir: Gerő Be'la și Dekany Istvan, regăsim numele marelui poet maghiar exilat Kassak Lajos și ale tuturor artiștilor unguri refugiați la Viena în jurul revistei MA.

INICIAL No. 5 Buenos Aires, splendidă revistă redactată de scriitorii Spanioli, Sudamericani de avangardă: Roberto Orzelli - Homero Guglielmi, Roberto Smith, Ruiz de Gallareta. Se ocupă într'un articol de mișcarea artistică modernă din România - Un studiu asupra contesei de Noailles, de Augustin Basave.

BLOK dir: M. Szczuka (Varșovia).

G. □ (dir. Hans Richter) revistă modernă, idei aplicate în industrie, metalurgie, cinema, arhitectură, exaltă determinismul formelor industriale în artă; suprîmă dualismul artă și viață.

ANTHOLOGIE (Liège) G. Linze accentuează nota proletariană și mașinistă. Poem de Géo Charles.

ZONE pamflet internațional ceh.

MODERN REVIEW Boston.

S. 4 N. Director Norihampton la Massachusetts.

PRESSEN (Lorlag, Danemarca) gaze'tă săptămînală vioent revoluționară, face propagandă de inițiere modernă în proletariat.

MA. dir Kassak Lajos (Viena) versuri de I. Vinea, traduse de Tomas Aladar și gravuri de Marcel Jancu.

DER ST RM trimestrial, Iunie 1924, dir. Herward Wa'den, (Berlin) colaborări din Germania (Hors Aspecte) și Ungaria.

LITTÉRATURE. André Breton (Paris) publică fragmente inedite de Arthur Rimbaud: *Un coeur sous une Soutane*. Două postume de Guillaume Apollinaire. *La Mort Rose* patetism dintr'un nou material poetic, de Breton.

L'OEUF DUR (16) Redacteurs Francis Gérard, Pierre Naville, Mathias Lubeck, Georges Duva. Despre André Gide: *l'influence de Gide ne parait sérieusement compromise et grâce pécisément aux disciples avortés et aux jeunes larves qui groouillent sur son cadavre.* (P. Naville). Proză viguroasă de Georges Duva: *Monologue d'un conscrit.*

IVAN GOLL: *Le nouvel Orphée*. (versuri, teatru și film) ilustrații de Robert Délaunay, G. Grosz, F. Léger. Odată cu Alsacia și Lorena, Franța a reintegrat pe Ivan Goll în teritorii franceze. Volumul cuprinde întreaga operă în franceză a fostului poet german încheiat printr'un decret al voinții proprii, în 1918.

M. SEUPHOR: *Carnet Bric-a-brac*, (ed HEI OVERSICHT) versuri și proză în flamandă și franceză, în maniera paralogică ilustrată la noi de Urmuz, mai târziu în străinătate de Kurt Schwitters.

LES FEUILLES LIBRES reprezintă junețea franceză în vatoare. Este ceeace a fost și a rămas „le Mercure de France” pentru simboțiști, „N. revue française” pentru neoclasici. No. 36 consacrat literaturii și artei copiilor succede celui care s'a ocupat de arta la alienații mintali. „Numai contemplând aceste imagini naive și adesea emoționante, — scrie André Lhote — putem aprecia distanța care ne desparte de vremurile când artistul nu se consacra reprezentării lucrurilor exterioare decât mînat de dorința de a povesti o poveste frumoasă. Această stare sufletească o răsfrînge opera celor simplii. Desăvîrșirea plastică a unelor lucrări puerile se datorește facultății de a se uimi, a copiilor”.

Pierre Reverdy, Marcel Rayal, Pierre Drien La Rochelle, Francis Gérard, Joseph Delleil, I. Porel, Philippe Sou-paul, René Crevel, M. Arland, M. Sauvage, Francis Pou-lenc și *Tristan Tzara* care publică un ciudat roman à clef, toată Franța de azi și de mâine completează numărul.

VIENT DE PARAITRE (33) subtile articole despre poezie semnate Robert de Souza.

MAXIM GORKI: „Un premier Amour”. În acest nou volum Gorki istorisește sufletul rus. Stilul de o uimitoare simplitate, atinge o forță mîreală și uneori tragică. Rezumă în câteva fraze un personaj, în câteva cuvinte evocă atmosfera misterioasă a vieții rusești, puterea de resemnare misticismul țărănilor, curiozitatea, revolta, mizeria fizică și morală a burghezilor și a intelectualiilor.

Călătorim dimpreună cu un mare poet, care pentru noi, cântă mîreția și frumusețea patriei sale.

(ed. La Revue Européenne).

În numărul viitor, despre cel de al doilea volum de critici, al d-lui N. Davidescu: Aspecte și Direcții literare.

În Decembrie, în sala sindicatului artiștilor se va deschide expoziția internațională de artă a revistei „Contemporanul”. Vor expune: Brîncuș, Marcel Jancu, H. Maxy, Matiss Teutsch și fruntași ai mișcării moderne din întreaga Europă.